

ဖြစ်ရပ်မှန်များထဲက လူသားဂုဏ်ရည်

(ကမ္ဘာကျော် READERS' DIGEST မဂ္ဂဇင်းများမှ)

ဖြစ်ရပ်မှန်လူသားဂုဏ်ရည်ဇာတ်လမ်းများ)



ဘနင်း - ပြန်ဆိုသည်

ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှ ပါပါဟဲမင်းဝေးဘဝ

ကျွန်တော်သည် ဟာဗာနားမြို့၊ လှပသောဟိုတယ် နေရှင်နယ်တွင်
ရောက်နေ၏။ ကျွန်တော့် အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း
ဤနေရာသို့ရောက်လာရသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည် ။
အ ချိ န် မှာ ၁၉၄၈ခုနှစ်၊ နွေဦးပေါက်ရာသီဖြစ်သည် ။
ကျွန်တော့် အသက်မှာ (၂၀) သာရှိသေးသည် ။
ကျော့စမိုပိုလီတန်မဂ္ဂဇင်းတွင်
ဆောင်းပါးတာဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်ခါစလည်း ဖြစ်သည် ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်
ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အား ကျူးဘားကျွန်းသို့စေလွှတ်သည် မှာ
အားနက်(စ်)ဟဲမင်းဝေးထံမှ ဆောင်းပါးတောင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်သည် ။
ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်မှာ "The Future of Literature" စာပေ၏
အနာဂတ်ဖြစ်သည် ။ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးထံသို့
ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ချာတိတ် တစ်ယောက်အား ထိုကိစ္စဖြင့်
စေလွှတ်ခြင်းမှာ ရယ်စရာတွေ့ကောင်းသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါ
သည် ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် သူရဲဘောကြောင်စွာဖြင့်
သူ့ထံစာရေးလိုက်ပါသည် ။ စာထဲတွင် ကျွန်တော်
ဟာဗာနားသို့ရောက်လာခြင်းအကြောင်းနှင့် သူ့ထံမှ ငြင်းပယ်သည့်
စာတစ်စောင်ရေးပေးပါရန် တောင်းပန်ထားခဲ့သည် ။ သို့မှ သာ

ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်များကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သူ
(ဟဲမင်းဝေး)နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ကြောင်း သက်သေပြနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ဖော်ပြထားပါ သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော့်အတွက်
တယ်လီဖုန်းလာပါသည်။ ။ "ဒေါက်တာ ဟဲမင်းဝေး
စကားပြောနေပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စာကိုရပါတယ်။ ခင်ဗျားလာတဲ့
ကိစ္စအတွက် စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ၊ ငါးနာရီမှာ ဖလော်ရီဒါဘားကို လာခဲ့ပါ။
တစ်ခုခုသောက်ရင်း စကားပြောမယ်လေ၊ တက္ကစီသမားတိုင်း
အဲဒီနေရာ သိကြပါတယ်" ဟူသတည်း။

ကျွန်တော်သည် သူချိန်းသောနေရာသို့ သွားခဲ့ပါ၏။
ဟဲမင်းဝေးလည်း ရောက်လာပါသည်။ ။ အောက်ပိုင်းတွင်
ကာကီဘောင်းဘီတိုဝတ်ပြီး၊ ကြီးမားသော ခါးပတ်ခေါင်းကြီးပါသော
ခါးပတ်ကို ပတ်ထားသည်။ ။ ခါးပတ်ခေါင်းပေါ်တွင် ဂျေဝတ်အော့စ်(စ်)
(God with us)ဟု ရေးထား၏။ အပေါ်ပိုင်းတွင်
လီနင်စပို့ရှပ်အဖြူဝတ်ထားသည်။ ။ အင်္ကျီမှာ အတော်ချောင်နေသည်။ ။
ဆံပင်မှာ အဖြူတစ်ဝက် အနက်တစ်ဝက်ဖြစ်သည်။ ။ နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ
အလွန်ထူသည်။ ။ သူ့ကိုယ်လုံးမှာ အလွန်ထွားကျိုင်းသည်။ ။
အရပ်ခြောက်ပေကျော် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်နှစ်ရာကျော်ခန့်
ရှိလိမ့်မည်။ အလွန်စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ပြီး၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တတ်ပုံ
သို့သော် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိပုံ ရပါသည်။ ။

သူသည် လမ်းလျှောက်လာသော ဂီတသမားအချို့နှင့်ရပ်ပြီး
စကားပြောနေသေးသည်။ ။ စပိန်ဘာသာဖြင့်
သွက်လက်စွာပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သူ၏ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်မှုကို

ကျွန်တော် သဘောကျမိသည် ။ သူ့ကိုယ်သူပျော်အောင်
ဘယ်လိုနေသလဲဟု ကျွန်တော်တွေးနေမိသည် ။ သူကဲ့သို့
ကျန်းမာပျော်ရွှင်သူကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပေ။ ထိုနေရာတွင်
ရှိနေသူတိုင်းက သူ့အား နှုတ်ဆက် ကြ၏။
"ဟော့(ချ်)နာ"ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်လေသည် ။ "ကဲ
အခန်းထဲကို သွားကြစို့"

ကျွန်တော်တို့ သည် ယမကာကို တမြို့မြို့စုပ်ရင်း စကားပြောကြ၏။
ဟဲမင်းဝေးသည် ဟာဗာနားမြို့ပြင်ရှိ သူ့စိုက်ပျိုးရေးခြံအကြောင်းကို
အားရပါးရပြောပါသည် ။ နံနက်ခင်း နေမထွက်ခင် တိုက်ကြက်များ
တွန်သံကို နားထောင်ရင်း စာရေးရသည် မှာ အလွန်ကောင်းကြောင်း၊
ထိုအချိန်တွင် ငုံးများ သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
ရေကူးကန်သို့ရေသောက်လာရင်း အော်မြည် ကြောင်း ပြောပြသည် ။
ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ သည် ရုပ်ရှင်အကြောင်းကို
ဆွေးနွေးကြပြန်သည် ။ တက်(ဒ်)ဝီလျံ(စ်)၊ လီနာဟွန်နီ၊ ပရောက်(စ်)၊
တယ်လီဗီးရှင်း၊ ဆို့(ဒ်)ဖစ်(ရ်) ငါးချက်ပြုတ်နည်း၊ အင်ဒီးယန်း(စ်)များ
အကြောင်းပြောရင်း နာရီများ စွာ ကုန်သွားသည် ။ ယခုအချိန်ထိ
မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ခိုင်းလိုက်သောကိစ္စကို မပြောရသေးပေ။

ဟဲမင်းဝေးက ကျွန်တော့်အား နောက်တစ်နေ့တွင်
ပေလေးဆယ်ရှည်သော သင်္ဘောဖြင့် ပင်လယ်သို့ငါးဖမ်းထွက်ရန်
ဖိတ်ပြန်သည် ။ သင်္ဘောအမည်မှာ ပီလာဖြစ်သည် ။
မော်ရိုကက်စတဲ(လ်) ကို သင်္ဘောဖြတ် လာပြီး မကြာခင်မှာ ပင်
မာလင်ငါးများ ၏ ခရမ်းရောင်ဆူးတောင်များကို တွေ့ရ၏။ မကြာခင်
ငါးမျှားဖြင့် ငါးတစ်ကောင်ဖမ်းမိခဲ့သည် ။ "သွားနဲ့ ကိုက်ဖြတ်လိုက်"
ကျွန်တော့်ကို ငါးမျှားတံလှမ်းပေးရင်း သူပြောသည် ။ ကျွန်တော့်မှာ

ကြောက်နေ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး တံငါသည် ကြီး၊ ဧရာမ
မာလင်ငါးကြီးနှင့်လုံးထပ်ရစ်ပတ်နေသော ငါးမျှားတံနှင့် ကြိုးကို
ကျွန်တော်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော့်တွင် ငါးဖမ်းသော ဗဟု
သုတမရှိပေ။ ဟဲမင်းဝေးသည် အလွန်တော်သော သင်ကြားပြသသူ
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အား ငါးမျှားပုံကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် စိတ်ရှည်စွာ
သင်ပေး၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
မာလင်ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းနိုင်ခဲ့ သည် ။ "တို့ ကုမ္မဏီတစ်ခု
ထောင်ကြမယ်ကွ၊ ဟော့(ချ်)နာ ဟဲမင်းဝေး မာလင်ပါဗေးရား(စ်)"သူက
ရယ်မောပြောနေသည် ။

ဟဲမင်းဝေးသည် ကျွန်တော့်အား သူ၏ ရွေးချယ်ထားသော
မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းများ အကြားသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသေးသည် ။
နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်ပြောသော ဆောင်းပါးကို ရေးပေးမည်ဟု
ထုတ်ဖော်ပြောပါသည် ။ ထိုဆောင်းပါးကို သူမရေးဖြစ်ပါ။ သို့သော်
ဟာဗာဒားသို့ သွားခဲ့သဖြင့် အလွန်အကျိုးရှိခဲ့ပါသည် ။ ကျွန်တော်သည်
ဟဲမင်းဝေးနှင့် ခင်မင်ခဲ့ရသဖြင့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင်
အသိဉာဏ်ပွင့်လင်းခဲ့၏။ ကျွန်တော်နှင့် သူသည်
တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တိုင်အောင် ခိုင်မြဲသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

အားနက်(စ်)ကို ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများက ပါပါဟု
ခေါ်ကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် စတွေ့ချိန်တွင် သူ့အသက် (၄၉)
နှစ်သာရှိသေး၏။ လေးကြိမ်လက်ထပ်ခဲ့၏။ စစ်ပွဲကြီးသုံးပွဲကို ကြုံခဲ့၏။
ကမ္ဘာအနှံ့အပြား ခရီးသွားခဲ့သည် ။ ကရစ်ဘီယန်ပင်လယ်ထဲတွင်
မာလင်ငါးဖမ်းသည် ။ အာဖရိကတိုက်တွင် သားကောင်ကြီးများကို
အမဲလိုက်သည် ။ စပိန်ပြည်တွင် နွားရိုင်းများ ဖမ်းသည် ။
ထိုအတွေ့အကြုံများကို သူ့ဝတ္ထုတိုများ နှင့် ဝတ္ထုများ ထဲတွင်

ထည့်ရေးလေသည် ။ သူသည် အမေရိကန်စာပေသမိုင်းတွင်
ရေးဟန်အသစ်တီထွင်ခဲ့၏။ သူစာရေးဟန်မှာ ခံစားမှုကို ရိုးရိုးစင်းစင်း
ဖော်ပြသည် ။ တကယ့်မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို
ရေးသားထားသည် ။ သူစာရေးနည်းသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ စာရေးဆရာများ
အားလုံးအပေါ်သို့ လွှမ်းမိုးခဲ့သည် ဟု ဆိုရပါမည်။

အားနက်(စ်) ဟဲမင်းဝေး၏ မတည်ငြိမ်သော ဘဝအတွင်းသို့
ပြိုင်တူထိုးဖောက်ဝင်ရောက် နေသော အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိသည် ကို
ကျွန်တော်လေ့လာတွေ့ရှိရ၏။ တစ်ချက်မှာ အမှန်ဖြစ်ပျက် ခဲ့သော
ပျော်ရွှင်ဖွယ်၊ ဝမ်းနည်းဖွယ်အဖြစ်အပျက်များကို ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ချက်မှာ ထိုအကြောင်းများကို စာမျက်နှာပေါ်သို့
ရောက်အောင်မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အားနက်(စ်)သည်
ပင်ကိုအရည်အသွေးရှိသူဖြစ်သည် ။ မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို သူကိုယ်တိုင်
နားထောင်သည် ။ သူကြားခဲ့၊ မြင်ခဲ့၊ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော
အဖြစ်အပျက်များကို စာဖတ်သူများ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခံစားနေရသလို
ဖြစ်အောင် ရေးစွမ်းနိုင်လေသည် ။

"စာအုပ်ကောင်းတွေအားလုံးမှာ တူညီတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်"
တစ်ကြိမ်က သူပြောခဲ့ သည် ။ "စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီးတဲ့ နောက်
မင်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလိုခံစားရမယ်။ အဲဒီ စာအုပ်ကို
အမြဲသတိရနေမယ်။ ပျော်ရွှင်မှု၊ မပျော်ရွှင်မှု၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု၊
ကျေနပ်အားရမှု၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ခံစားနေရမယ်ဆိုရင်
စာအုပ်ကောင်းပဲ၊ အဲဒီရေးစွမ်းရှိမယ်ဆိုရင် မင်း စာရေးဆရာဖြစ်ပြီကွ"

အားနက်(စ်)က ကျွန်တော့်အား သူ့စာအုပ်များကို
တယ်လီဗွီးရှင်းတွင် တင်ပြရန် ပြန်ရေးဖို့ ပြောသည် ။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်တော်သည် သူနှင့်တကွ ကမ္ဘာအနှံ့ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ သူငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သော နေရာများ နှင့် သူ့ဝတ္ထုများ ၏ နောက်ခံဒေသများ ဆီသို့ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည် အိုင်ဒါဟိုဒေသရှိ မြက်ခင်းများ တွင် ငှက်ပစ်ကြသည်။ ဖလော်ရီဒါနယ်၊ ကီးဝတ်(စ်)တွင် ရေကူးကြသည်။ ပဲရစ်မြို့တွင် မြင်းလောင်းကြသည်။ စပိန်နိုင်ငံတွင် ငါးမျှားကြသည်။ စပိန် ပြည်တွင်းစစ်ကာလက သစ္စာရှိသော စစ်သားများ နှင့် သူနေထိုင်ခဲ့သော အက်စကိုရီရယ်ဒေသရှိ ကျောက်ဂူများ ဆီလည်း သွားခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်က သူသည် စစ်မြေပြင် သတင်းထောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က သူနှင့်စာရေးဆရာကြီး စကော့ဖစ်ဂျာရယ်တို့ ဆိုင်ကယ်စီးခဲ့သော ပြင်သစ်လမ်းမကြီးများ ပေါ်တွင် ကားမောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ပဲရစ်မြို့ရှိ ပန်းခြံများကို သွားကြ၏။ သူစာရေးဆရာဖြစ်ခါစ အချိန်က စားစရာမရှိသဖြင့် ထိုပန်းခြံမှ ခိုငှက်များကို အစားအစာအတွက် ဖမ်းဆီးခဲ့သေးသည်။

အားနက်(စ်)သည် စာရေးချိန်တွင် အင်တိုက်အားတိုက်ရေးသလို အပန်းဖြေချိန်တွင် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အပန်းဖြေတတ်သည်။ သူရောက်သွားသော အရပ်ဒေသအကြောင်းကို အသေးစိတ် လေ့လာတတ်သည်။ နယ်မြေဒေသ၏ ထူးခြားမှု၊ ရာသီဥတု၊ ဓလေ့ထုံးစံ နောက်ခံသမိုင်း၊ စိုက်ပျိုးရေးခြံများ၊ ငှက်များ၊ အရက်များ၊ အစားအသောက်များ၊ ပန်းရိုင်းများ၊ အဆောက်အဦများ၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များကို အံ့သြလောက်အောင် မှတ်မိသည်။ ထိုအကြောင်းများကို မကြာခဏလည်း ပြောပြတတ်သည်။

သူသည် တောပိုင်းဒေသများကို အလွန်စိတ်ဝင်စား၏။ သူနှင့် ခရီးသွားရသည် မှာ နှေးကွေး သော်လည်း ပျော်စရာကောင်းလေသည်။ ကားဖြင့်သွားသော်လည်း တစ်နေ့လျှင် ငါးမိုင်သာ ခရီးပေါက်၏။

လမ်းတွင် တွေ့ကြုံသော ပျော်ပွဲစားထွက်လာသော အဖွဲ့များ နှင့် ကားရပ်ပြီး စကား ပြောနေလေ့ရှိ၏။ နောင်အခါတွင် ထိုလူများ သည် သူဝတ္ထုများ တွင် ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်လာကြ သည် ။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ သည် ပဲရစ်မြို့၊ ဘွိုက်(စ်) ဒီဘော်လုန်းမြင်းပြိုင်ကွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ အားနက်(စ်)က ကျွန်တော့်ကိုပြောသည် ။ "စိုထိုင်းတဲ့ သံမံတလင်းပေါ်မှာ ပြေးလာတဲ့ မြင်းခွာသံတွေကို နားထောင်ပါ။ ပြီးတော့ မြင်းလောင်းဖို့ ပြတင်းပေါက်ဆီ တိုးဝှေ့သွား နေတဲ့ လူအုပ်ကိုကြည့်ပါဦး၊ နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲကျနေတဲ့ အောက်မှာ သူတို့ ကိုကြည့်ရတာ ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ ဒါကို မစ္စတာဒီးဂက်(စ်)ဟာ ကင်းဗတ်စပေါ်မှာ ပန်းချီဆွဲရင် အခု ငါတို့ မြင်တာထက် ပိုပြီးကြည့်ကောင်းလိမ့်မယ်။ အနုပညာဆိုတာ ဒါမျိုးပဲကွ၊ သူဟာ ကင်းဗတ်ပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ စာရွက်ပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် အပြင်မှာ ထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် ဖန်တီးနိုင်တယ်"

အားနက်(စ်)သည် သူရေးသောစာများ တွင် ရည်ညွှန်းချက်များ ထည့်ရေးလေ့ရှိသည် ။ ထိုအချက်ကို စာဖတ်သူများ သတိမမူမိပေ။ ဤအချက်မှာ သူ၏ ထူးခြားချက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ "ဘုရားသခင်ရဲ့ တမန်တော်ဟာ သူ့အလုပ်ကို အလေးထားသလို ကိုယ့်အလုပ်ကိုလည်း ကိုယ်လေးစားသင့်တယ်"တစ်ခါကသူပြောခဲ့သည် ။ စာရေးခြင်းမှာ သူ့အတွက် အလွန်အားထုတ် ရသော စမ်းသပ်မှုမျိုးဖြစ်သည် ။ စာရေးခြင်းကို သဘောကျသော်လည်း သူ့အစွမ်းအစများအားလုံးကို ညစ်ထုတ်သုံးစွဲလိုက်ရသည် ဟု ပြောသည် ။ စာရေးနေချိန်အတွင်း သူ့အရည်အချင်းများ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားသည် ဟု ပြော၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေကုန်ထိုင်ရေးခဲ့သော စာလုံး အရေအတွက်ကို ပြန်ရေတွက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ထားရ၏။

"ကျွန်ုပ်ဟာ မနက်နေထွက်ချိန်တိုင်းကို မြင်ခဲ့တယ်" ကျွန်တော့်ကို သူပြောပြခဲ့၏။ "ပထမဆုံး အလင်းရောင်ပေါ်ချိန်မှာ အိပ်ရာက ထတယ်။ မနေ့ကအထိ ကျွန်ုပ်ရေးပြီးသမျှ စာရွက် တွေကို ပြန်ဖတ်ပြီး စစ်ဆေးတယ်။ ပြန်ရေးတယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အကြိမ်ပေါင်း ရာချီပြီး ပြန်ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်ဆုံး ဒီစာအုပ်ဟာ သားသတ်သမားရဲ့ ဓားသွားလို ထက်မြက် လာတော့တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ A Fare- well to Arms ဝတ္ထုရဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို (၃၉)ကြိမ် ပြန်ရေးခဲ့တယ်။ စာမူကြမ်းကို အကြိမ် (၃၀) အစအဆုံး ပြန်ဖတ်ခဲ့တယ်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်"

နိဗ္ဗာန်ဆုကို လက်ခံယူစဉ်က စာရေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော သူ့အယူအဆကို ဤသို့ပြောပြ ခဲ့၏။ အမှန်တကယ် စာရေးသူတစ်ယောက်အတွက် စာအုပ်တိုင်းကို အသစ်အသစ်သော ကြိုးစား အားထုတ်မှုများကို သုံးပြီး ရေးသင့်တယ်။ အရင်က မရေးဖူးခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ၊ အခြားသူတွေ မရေးသေးတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ ရေးသားဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်သေးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ကိုလည်း ရေးဖို့ ကြိုးစားသင့်တယ်။ အရင်ကပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေဟာလည်း ဒီလိုပဲ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ကြပါတယ်"

လုပ်နိုင်သည် ထက် ပိုလုပ်ရန်၊ အဆုံးစွန်သောကာလကို မျက်မှောက်ပြုရန်၊ ရနိုင်သည် ထက် ပိုရအောင် ကြိုးစားဖို့ အတွက် သတ္တိရှိရန် လိုအပ်၏။ အားနက်(စ်)မှာ အလွန်သတ္တိကောင်းသူ ဖြစ်၏။ "ဖိနှိပ်မှုအောက်မှ ကျက်သရေရှိမှု"ဟု သတ္တိကို အားနက်(စ်)က အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့သည် ။ သူဆိုလို သော ဖိနှိပ်မှုဆိုသည် မှာ စစ်ပွဲ ၊ စာရေးသားမှု၊ မကျန်းမာမှု၊ ခက်ခဲသော အခြေအနေများ ဖြစ်သည် ။

သူသည် အန္တရာယ်ကို ပြက်ရယ်ပြုတတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့အသက်
(၁၈)နှစ်သားက အီတလီ စစ်မျက်နှာသို့
အပျော်တမ်းကြက်ခြေနီတပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် သွားခဲ့ရ၏။
ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းတွင် ဖြစ်သည် ။ ကတုတ်ကျင်းတစ်ခုထဲတွင်
သူနှင့်အီတာလျံကြည်းတပ်သားသုံးယောက် အတူရှိနေခိုက်
ဩစတြေးလျလေယာဉ်တစ်စီး သူတို့ အပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျလေသည်
။ အီတာလျံစစ်သား နှစ်ယောက်သေပြီး၊ သူ့ညာခြေထောက်
ဒဏ်ရာရသွားသည် ။ သူသည် စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ အသက်ရှင် နေသော
အီတလီစစ်သားကို ကျောပိုးပြီး လယ်ကွင်းကိုဖြတ်ပြီးသယ်ခဲ့၏။
ထိုလယ်ကွင်းကို ရန်သူက စက်သေနတ်ဖြင့် တရစပ်ပစ်နေခဲ့၏။
သူသယ်လာသော စစ်သားမှာ လုံခြုံဘေးကင်းရာသို့ အရောက်တွင်
သေသွား၏။ ထိုစွန့်စားမှုအတွက် အားနက်(စ်)သည် အီတလီ၏
အမြင့်ဆုံးဘွဲ့ နှစ်ခု ရခဲ့၏။ သူ့ခြေထောက်အား ခွဲစိတ်ကုသသောအခါ
အတွင်းမှ သတ္တုစ(၂၈)ခုရရှိခဲ့သည် ။

စပိန်ပြည်တွင်းစစ်ကာလအတွင်းကလည်း အလားတူသော
သေဘေးမှ လက်မတင် လွတ်ခဲ့ သော အဖြစ်များကြုံခဲ့ရ၏။
အားနက်(စ်)သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက စစ်သတင်းထောက်
အဖြစ် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ သွားခဲ့၏။ မကြာခင် စစ်ထဲတွင် သူကိုယ်တိုင်
ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ သတင်းထောက်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်၏။
ပန်းချီဆရာ ဂျန်ဂရီ(သ်)က အားနက်(စ်)နှင့် သူ့အဖွဲ့ဝင်များ
တွေ့ဆုံသော ပြင်သစ်လယ်တောအိမ်မှ အဖြစ်အပျက်ကို
ပြန်ပြောပြပါသည် ။ သူတို့ ညစာစားရန်ပြင်နေခိုက်
ဂျာမန်လေယာဉ်များ သည် အိမ်အမိုးပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသန်းသွား၏။
မှန်တံခါး များ အက်ကွဲကုန်၏။ စားပွဲထိုင် ထိုင်နေသူများအားလုံး

မြေတိုက်ရှိ အလူးသိုလှောင်ခန်းသို့ ဆင်းပြေးကြ၏။
အားနက်(စ်)တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူသည်
ဒိန်ခဲနှင့်ဝိုင်အရက် သောက်ရင်း နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘာကြောင့် ဒီမှာ ထိုင်နေတာလဲ" ဂရို (သ်)က အံ့သြစွာမေးသည်။

"ဂရို(ခ်)" အားနက် (စ်)က ပြန်ပြောသည်။ ။
"လေယာဉ်ပျံသံကြားတိုင်း ကြောက်နေရင် ခင်ဗျား အစာမကြေတဲ့
ရောဂါဖြစ်လိမ့်မယ်"

အားနက်(စ်)သည် ယုံကြည်ချက်အတွက် သတ္တိရှိသူ ဖြစ်၏။
တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် အားနက်(စ်)အား ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်
အာမခံချက်ရှိသော အယ်ဒီတာအလုပ်ကိုစွန့်၍ စာရေးဆရာ
အလုပ်လုပ်ရန်သင့်မသင့်ကို မေးမြန်းခဲ့၏။

"ဒီအတွက်အကြံပေးရတာ တော်တော်ခက်တယ်" အားနက်(စ်)က
ပြောသည် ။ "လူတစ်ယောက်ဟာ ကြိုးစားကြည့်မှ သူ့မှာ
ဘယ်လိုအရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်။ သူ့မှာ
အရည်အချင်းမရှိဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်ဆိုရင်
ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ အခု မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေရရင် ငါဟာ
တော်ရွန်တိုစကားသတင်းစာတိုက်ရဲ့ နိုင်ငံခြား
သတင်းထောက်အလုပ်ကို စွန့်ပြီး စာရေးဆရာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။
အဲဒီအချိန်က ပဲရစ်မြို့မှာ နေတယ်။ စောစောပိုင်းနှစ်တွေကဆိုရင်
မွန်ပါနက်ဆာမီး(လ်)မှာ ရှိတဲ့ ငါ့အခန်းကို နေ့တိုင်းပဲ အပယ်ခံရတဲ့
စာမူတွေ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သစ်သားစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး
ငါ့အပတ်တကုတ် ကြိုးစား ရေးပြီး ကောင်းတယ်လို့ ထင်လို့ ပို့လိုက်တဲ့
စာမူနဲ့ တွဲပြီး ပါလာတဲ့ ရွေးချယ်ခြင်းမပြုတဲ့ အကြောင်း ရေးထားတဲ့

စာရွက်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းပါဘူးကွာ"

ယုံကြည်ချက်အတွက် သတ္တိရှိသောကြောင့် သူသည်
စာရေးဆရာဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ စာမူများ
အကြိမ်ကြိမ်အပယ်ခံရသော်လည်း စိတ်မပျက်ဘဲ အဆင်းရဲခံပြီး
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့သဖြင့် ပူလစ်ဇာဆုနှင့်
နိဗ္ဗာန်ဆုရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အားနက်(စ်)သည် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသော်လည်း ရှက်တတ်သူ
ဖြစ်၏။ လူကြီးလူကောင်း အလွန်ဆန်၏။ သူ့စကားပြောသံမှာ
အလွန်တိုးလှသည် ။ ပရိသတ်ရှေ့တွင် စကားပြောရန် အမြဲ
ငြင်းလေ့ရှိ၏။ စာပေအတွက် နိဗ္ဗာန်ဆုရသောအခါ သူရေးထားသော
ကျေးဇူးတင်စကားစာရွက်ကို ဆွီဒင်နိုင်ငံဆိုင်ရာ
အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးက စတော့ဟု န်းမြို့တွင် ဖတ်ပြခဲ့ရ၏။
သူကိုယ်တိုင်မှာ ဆေးရုံတက်နေရ၍ ဖြစ်သည်။ ။

အားနက်(စ်)၏ ရှက်ရွံ့တတ်မှု၊ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် နေထိုင်တတ်မှုကို
သူ့မိတ်ဆွေအနည်းငယ်သာ သိလေသည်။ ။ သူသည် ထိုမိတ်ဆွေများ
အတွက် ငွေကြေး၊ သူပိုင်ပစ္စည်းနှင့် အချိန်ကိုပင် အကန့်အသတ်မရှိဘဲ
ပေးလေသည်။ ။ အချိန်သည် သူ့အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာ ငွေကြေးတို့
ထက်ပိုပြီး အရေးကြီးလှသည်။ ။

ကံမကောင်းသဖြင့် အားနက်(စ်)က ငွေကြေးအမြဲ
ထောက်ပံ့နေရသော သူငယ်ချင်းခြောက်ဦး ရှိသည်။ ။ သူ့မိတ်ဆွေများက
အရေးပေါ်အကူအညီတောင်းပါက အားနက်(စ်)သည် မဆိုင်းမတွဘဲ
အကူအညီပေးတတ်၏။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ နှင့်ပတ်သက်၍
အားနက်(စ်)တွင် ကိုယ်ပိုင် ခံယူချက်ရှိသည်။ ။ "လူတစ်ယောက်ဆီက

ယုံကြည်မှုရချင်ရင် သူ့ကိုယုံကြည်ရမယ်" သူက ပြောပါ သည် ။

ကျွန်တော်သည် အားနက်(စ်)အား ဘယ်တော့မှ ကျန်းမာရေးမချို့ယွင်းနိုင်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် တွေ့သောအခါ သူ့ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းစပြုနေလေပြီ။ ဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနေထိုင်လိုသော သူ့ဆန္ဒကြောင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရှိခဲ့၏။ ထိုဒဏ်ရာများ သည် ယခုအခါ သူ့အတွက် ခေါင်းလောင်းထိုးရန် စတင်နေလေပြီ မကြာခဏ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြီး စိတ်ထင်ရာ လုပ်တတ်သဖြင့် ရိုချက်စတာမြို့မေရီဆေးရုံတွင် မကြာခဏတက်ရောက်ကုသရတတ်၏။

ထိုဆေးရုံပေါ်တွင် သူ့ကို ကျွန်တော်နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရပါသည် ။ သူ့ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အလွန်အံ့သြမိသည် ။ တစ်ချိန်က အလွန်တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံးသည် (၁၇၃)ပေါင်သို့ ကျဆင်းသွားလေပြီ။ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဖြူဖွေးနေ၏။ သို့တိုင်အောင် သူနှင့် ကျွန်တော် အတူနေခဲ့ကြသည့် ပျော်ရွှင်စရာအချိန်များ အကြောင်းကို ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောပြနေသေး၏။ ကျွန်တော့်အား ဓာတ်လှေကားအထိ သူလိုက်ပို့သည် ။ "ဟော့ (ချ်) မင်းဆက်ပြီး အကြာကြီး အသက်ရှင်ရဦးမယ်၊ ကိုယ်တော့ သိပ်မနေရတော့ဘူးကွ"

"ခင်ဗျားနဲ့ အတူနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ" ကျွန်တော် ပြန်ပြောခဲ့ သည် ။

ရောမသို့သွားရန် မက်ဒရစ်ဟိုတယ်တွင် ကျွန်တော် လေယာဉ်စောင့်နေစဉ် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က အားနက်(စ်)သည် အိုင်ဒါဟိုရှိ သူ့ခြံတွင် သေဆုံးသွားကြောင်းပြောပြသည် ။ အသုဘပို့

ကျွန်တော်မသွားခဲ့ပါ။ အခြားသူတွေလို အားနက်(စ်)ကို
"ဝွတ်(ဒ်)ဘိုင်"ဟု ကျွန်တော် နှုတ်မဆက်လိုပါ။
သူကိုးကွယ်ယုံကြည်သော ရောမရှိ ကက်သလစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့
သွားပါသည်။ ။ လူမရှိသော ပလ္လင်ဘေးတွင် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေမိသည်
။ ပြန်ခါနီးတွင် ဝွတ်(ဒ်)လပ် ပါပါ။ သူ့အတွက် ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။ ။
ကျွန်တော် သူ့ကိုမည်မျှချစ်ကြောင်း သိပါသည်။ ။ ပြောရန်မလို
တော့ပါ။ ။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းညှိပြီး အလှူခံသေတ္တာထဲသို့
အလှူငွေထည့်ပါသည်။ ။ ထိုညတစ်ညလုံး ရောမမြို့၏
လမ်းကြိုလမ်းကြားများ ပေါ်တွင် ကျွန်တော် လျှောက်နေမိပါတော့သည်
။

အားနက်(စ်) ပထမဆုံးရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများကို ပဲရစ်မြို့တွင်
ထုတ်ဝေသော မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ။ ထိုအချိန်က
အယ်ဒီတာ အားနက်(စ်)ဝဲလက်(ရှ်) ရေးသော "အားနက်(စ်)၏ ဝတ္ထုများ
သည် နှစ်ဆယ်ရာစု နှစ်များ အထိ ကောင်းနေဆဲဖြစ်သည်" ဟူသော
စကားကို ကျွန်တော် သတိရနေမိပါသည်။ ။ "ဆုရလို့ သူချမ်းသာပေမယ့်
ဘုရားသခင်က ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူဟာ ဘုရားသခင်က
ရွေးချယ်စေလွှတ်လိုက်သူသာ ဖြစ်တယ်ဟု ဆက်ရေးထား၏။

အားနက်(စ်)ရေးခဲ့သော စာပိုဒ်အချို့ကို ကျွန်တော်
ပြန်သတိရနေသေးသည်။ ။ လောကမှာ အလျင်အမြန် သင်ကြားလို့
မရနိုင်တာတွေရှိတယ်။ လုံလောက်တဲ့ အချိန်ပေးရမယ်။ အရိုးသားဆုံး
အရာကိုသိဖို့ ဘဝတစ်ခုလုံး စောင့်ကြရတယ်။ လူတိုင်းဟာ
ဘဝတစ်ခုလုံး ရင်းနှီးပေမယ့် အသစ်အဆန်းနည်းနည်းပဲ သိကြတယ်။
အဲဒါလောက်သာပဲ သူထားရစ်နိုင်တယ်။"

အားနက်(စ်)သည် သူ့စာအုပ်များ တွင် အမွေထားရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့
အတွက် အားနက်(စ်) မင်းဝေးထားရစ်ခဲ့သော ရိုးသားသော်လည်း
ဆန်းသစ်သည့်အမွေကို ခံစားဖို့ အတွက် အချိန်တော့ ပေးကြရပေမည်။

I Remember "Pa Pa" Hemingway By

A. E. Hotchner from R.D. 1968. Nov.

လျှို့ဝှက်စွန့်စား စစ်မှုထမ်း

ကြယ်ရောင်မဲ့သော ညတစ်ညဖြစ်သည် ။ တော်ဝီတိုသဘော ပီတီ (၁၀၉)သည် ဆော်လမွန် ကျွန်းစုများ အတွင်း ဘလက်ကက်ရေလက်ကြားတွင် ကင်းလှည့်နေ၏။ နံနက်ပိုင်း (၁၂:၃၀) နာရီတွင် မာလိန်မှူးဖြစ်သူ လျူတင်းနှင့်ဂျွန်ကနေဒါသည် သဘောတက်မခန်းတွင် ရှိနေ၏။ ထိုအခိုက် တတိယအရာရှိ ဂျော့ရို (စ်)သည် သဘောဦးပိုင်းသို့တက်လာ၏။ လက်ထဲတွင် မှန်ပြောင်းကိုိုင်ထားသည် ။ ရို(စ်)က မှောင်ထဲသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည် ။ သဘောဦးပိုင်း စက်သေနတ် သမားက အော်ပြောသည် ။ "သဘောကို လက်ယာဘက် နှစ်နာရီကွေ့ပါ"

ကနေဒါသည် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကိုမြင်သဖြင့် စက်သေနတ်ပစ်ခတ်နိုင်အောင် တက်မကို ကွေ့လိုက်၏။ သဘောတွင် စက်သုံးလုံး တပ်ဆင်ထားသော်လည်း တစ်လုံးသာကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကွေ့ မရပေ။ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်မှာ ဂျပန်ဖျက် သဘောဖြစ်သည် ။ တော်ဝီတို သဘောပီတီ (၁၀၉)ဆီသို့ တစ်နာရီ ရေမိုင် (၄၅)မိုင်နှုန်းဖြင့် ဦးတည်လာနေ၏။ ရေတပ်သားအားလုံး မိမိတို့ နေရာအသီးသီးတွင် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အဆင်သင့်ရောက်နေကြလေပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ပင်

ဂျပန်ဖျက်သင်္ဘောသည် ပီတီ (၁၀၉)၏ ခါးလယ်ကို ဝင်ဆောင့်တော့သည်။ ကနေဒီခမျာ ကုန်းပတ်ပေါ်လွင့်ကျသွား၏။ ပက်လက်လန်နေရာမှ သူ့သင်္ဘောကို ဝင်ဆောင့်သော ဖျက်သင်္ဘောကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သင်္ဘော ၁ အရှေ့ ပိုင်း မှာ ရေလုံသဖြင့် မြုပ်မသွားပေ။ ဖျက်သင်္ဘောသည် မှောင်ထဲသို့ တန်းမောင်းသွားရ၏။ ညမှာ ချောက်ချားဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီများကို မီးလောင်သံကြားနေရ၏။ ကနေဒီ အော်မေးလိုက်သည်။ "ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိသလဲ"

ရေတပ်သား သုံးယောက်ထံမှ ဖြေသံများ သဲ့သဲ့သာ ပေါ်လာ၏။ မက်ဗွီး၊ မော်ရာနှင့် အဲလဘတ် ဖြစ်သည်။ အရာရှိတစ်ယောက်မှာ သွန်းဖြစ်သည်။

ရေထဲမှ လူများကလည်း သတင်းပို့၏။ တတိယအရာရှိ ရှိ(စ်)၊ ရေတပ်သားမက်ဟွန်း၊ ဟားရစ်၊ ဂျန်စတန်၊ ဇင်ဘာနှင့်စတာကေးတို့ ဖြစ်သည်။ ကတ်ဆေးနှင့် မာနေတို့ ပျောက်နေ၏။

ဟားရစ်က မှောင်ထဲမှ အော်ပြော၏။ "မစ္စတာကနေဒီ .. မစ္စတာကနေဒီ၊ မက်ဟွန်း ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရထားတယ်"

ကနေဒီ မှာ လွန်ခဲ့သောငါးနှစ် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ရေကူးချန်ပီယံ ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် ပင်လယ်ထဲသို့ခုန်ဆင်းပြီး ကိုက်(၁၀၀)ခန့်အကွာရှိ မက်ဟွန်းနှင့် ဟားရစ်တို့ ထံ ရေကူးသွား၏။ မက်ဟွန်းအားတွဲ၍ သင်္ဘောသို့ပြန်ကူးလာခဲ့၏။ လေတိုက်ပြီး သင်္ဘောရွေ့သွားသောကြောင့် သင်္ဘောသို့ ပြန်ရောက်အောင် (၄၅)မိနစ်ကြာ ကူးခဲ့ရ၏။ ကနေဒီသည်

ရေတပ်သားတစ်ဦးချင်းထံသို့ ရေကူးသွားပြီး အခြေအနေကို ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ သူတို့ အားလုံး အသက်ကယ်အင်္ကျီ (Life Jackets) များ ဝတ်ထားကြ၏။ ရေကူးနိုင်သူများက မကူးနိုင်သူများကို တွဲပြီး သင်္ဘောပျက်သို့ခေါ်ကြ၏။ သင်္ဘောသားအားလုံး သင်္ဘောပေါ်ပြန်ရောက်အောင် ထိုအလုပ်ကို သုံးနာရီကြာမျှ လုပ်ဆောင်ရ၏။

ရေတပ်သားများ သည် တစ်ခြမ်းစောင်းနေပြီဖြစ်သော သင်္ဘောပျက်ပေါ်တွင် ဖြစ်သလို အနားယူကြရ၏။ အချို့မှာ အိပ်ပျော်သွား၏။ အချို့မှာ သေတွင်းမှ လောလောဆယ်လွတ်လာပုံကို ပြောနေကြ၏။ အလင်းရောင်စပေါ်လာချိန်တွင် သူတို့ ၏ အရှေ့မြောက်ဘက်(၃)မိုင် အကွာတွင် ကော်လွန်ဘန်ဂရာကျွန်းကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ဂျပန်တပ်သားတစ်သောင်းရှိကြောင်း သတင်းရထားပြီး ဖြစ်၏။ အနောက်ဘက် (၅) မိုင်အကွာတွင် မူ ဘယ်လာဘယ်ဘာကျွန်းရှိနေ၏။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ဂျပန်များ ပိုများ သေးသည်။ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ကွာ ဂီနီကျွန်း ပေါ်တွင် ဂျပန်တပ် စခန်းတစ်ခုကိုမြင်ရ၏။ ကနေဒီသည် သူ့ရဲဘော်များအား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကျွန်းပေါ်မှ ဂျပန်များ မမြင်စေရန်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘော၏ ကိုယ်ထည် စောင်းရာမှ တဖြည်းဖြည်းပြန်တည့်လာ၏။ မက်ဟွန်းမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားပြီး ဂျန်စတန်မှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေ၏။ ဓာတ်ဆီနံ့များ ရှူရှိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အား အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် လဲလျောင်းနေစေပြီး ကျန်လူများအား ရေထဲဆင်းနေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ရသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရေထဲဆင်းနေလိုက်သည်။

။ တစ်မနက်လုံး သင်္ဘောကို တွယ်ပြီးနေကြရ၏။ နံနက်(၁၀)နာရီတွင် မူ သင်္ဘောမှောက်သွားတော့ ၏။ မက်ဟွန်းနှင့် ဂျွန်စတန်တို့ မှာ လည်း သင်္ဘောကိုဖက်တွယ်နေကြရ၏။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မကြာခင် သင်္ဘောသည် ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်တော့မည် ဖြစ်၏။ ကနေဒီက ပြောရတော့သည် ။ "ငါတို့ ဟိုကျွန်းကိုရေကူးသွားကြမယ်" အရှေ့တောင်ဘက် (၃) မိုင် အကွာတွင် ရှိသော ကျွန်းသုံးကျွန်းမှ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကိုညွှန်ပြရင်း "ဒီအနားက ကျွန်းတွေထက် အဲဒီမှာ က ပိုပြီးအဆင်ပြေလိမ့်မယ်၊ ဂျပန်တွေလည်း ရှိမယ် မထင်ဘူး" ရေမကူးနိုင်သူများအား သင်္ဘောပျက်မှ ရသော ကျွန်းပျဉ်တစ်ချပ်တွင် တွယ်၍ မျော လိုက်လေ၏။ ဖိနပ်များကို ကျွန်းပျဉ်တွင် ချည်ပြီးယူခဲ့ကြသည် ။ မီးအိမ်ကိုလည်း အသက်ကယ်ဝတ်စုံဖြင့် ရေလုံအောင် ထုပ်ပိုးယူခဲ့ကြ၏။ မက်ဟွန်း၏ အသက်ကယ်အင်္ကျီတွင် ကြိုးချည်၍ ကြိုးစကို ကနေဒီက သူပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ပြီး ရေကူးရ၏။

ကျွန်းသို့ရောက်အောင် ငါးနာရီတိတိ ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားကြရ၏။ ကျွန်း မှာ ကိုက်(၁၀၀)ခန့် သာ ကျယ်၏။ ကနေဒီသည် မောပန်းလွန်းသဖြင့် ကျွန်းပေါ်တွင် လှဲနေရသည် ။ သူသည် ပင်လယ် ထဲတွင် ၁၅ မိနစ်ခွဲကြာအောင် နေခဲ့ရပြီးပြီ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခဏသာနေခွင့်ရတော့မည်။ သူ့ဗိုက်ထဲတွင် ဆားငန်ရည်များ ပြည့်နေ၏။ တော်ပီတိုသင်္ဘောများ သည် ဖာဂူဆန်လမ်းကြောင်းကို ဖြတ်မောင်းလေ့ရှိကြောင်း သူပြန်စဉ်းစားနေသည် ။ ထိုလမ်းကြောင်းသည် ယခုရောက်နေသော ကျွန်းနှင့်ကပ်နေသော ကျွန်းငယ်၏ တစ်ဖက်တွင် ရှိသည် ။ ဤသို့ဆိုပါက...

သူ ထရပ်ပြီး ဖိနပ်စီးလိုက်သည် ။ ရော်ဘာအသက်ကယ်ဘော (Lifebelt) ကို ခါးတွင် ပတ်လိုက်သည် ။ ဒဿမသုံးဆယ့်ရှစ် ခြောက်လုံးပြုးကို လည်ပင်းတွင် ကြိုးဖြင့် ချည်လွယ်လိုက် သည် ။ ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်လိုက်၏။ အသက်ကယ်အင်္ကျီဖြင့် ပတ်ထားသော မီးအိမ်နှင့် ဘက်ထရီအိုးကို ကောက်ယူလိုက်သည် ။ ထို့နောက် သူ လူ များ ကို မှာ သည် ။ "သင်္ဘောတွေ့ရင် မီးအိမ်ကို နှစ်ကြိမ်ထွန်းပြမယ်။ ပတ်(စ်)ဝါ(ဒ်)က ရိဂျာ၊ အဖြေက ဝီ(လ်)ကို"

တစ်ဖက်ကျွန်းရှိ ကျောက်တန်းသို့ နာရီဝက်ကြာအောင် ရေကူးလာခဲ့ရ၏။ ရေဒူးဆစ်အထိ မြုပ်သော မညီညာသည့် ကျောက်တန်းပေါ်တွင် မီးအိမ်ကိုလိုက်၍ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ညိုသကျည်းနှင့် ခြေချင်းဝတ်သည် ကျောက်စွန်းများ နှင့် မကြာမကြာတိုက်မိတတ်သည် ။ ညကိုးနာရီ တွင် ဖာဂူဆန်လမ်းကြောင်းဘေး ကျောက်တန်းအဆုံးနေရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဖိနပ်ချွတ်၍ (Lifeboat) တွင် ချည်လိုက်သည် ။ တော်ဝီတိုသင်္ဘောများ ခုတ်မောင်းလေ့ရှိသောနေရာသို့ ရောက် အောင် ပင်လယ်ထဲ တစ်နာရီကြာအောင် ရေကူးခဲ့ရ၏။ အေးစက်နေသော ရေထဲတွင် ကိုယ်တစ်ပိုင်း နှစ်ပြီး သင်္ဘောစက်သံကို နားထောင်နေခဲ့၏။ သူရောက်သောနေရာမှ အနောက်ဘက် (၁၀)မိုင်ခန့် အကွာတွင် တော်ဝီတိုသင်္ဘောများ လမ်းမှားအောင် အချက်ပြနေသော မီးရောင်များကို မြင်နေရ၏။ ဂီဇိုကျွန်းတစ်ပိုက်မှ ထွက်လာသော မီးရောင်များ ဖြစ်သည် ။ တော်ဝီတိုသင်္ဘောများ သည် ပထမဆုံး ကင်းလှည့်သည့်ညတွင် ဖာဂူဆန်လမ်းကြောင်းအစား ဂီဇိုကျွန်းဆီသို့ရောက်သွားလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ လမ်းမှားသွားသော သင်္ဘောများမှာ အန္တရာယ်ဆိုးကြုံရမည်သာ ဖြစ်သည် ။

သူပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် အလွန်မောပန်းသဖြင့် ရေစီးကြောင်းသည် သူ့အား ညာဘက်သို့ ဆွဲယူသွားလေသည် ။ ကျွန်းသို့ ရေကူးမပြန်နိုင်တော့သဖြင့် မီးအိမ်တစ်ချက် ထွန်းပြပြီး "ရီဂျာ ရီဂျာ"ဟု လှမ်းအော်လိုက်ရတော့သည် ။

ရေတပ်သားများ သည် မီးရောင်ကိုမြင်ပြီး အသံကိုလည်း ကြားကြ၏။ သူသင်္ဘောတွေ့ပြီဟု ထင်နေကြ၏။ ကျောက်တန်းအဆုံးသို့လျှောက် လာပြီး စောင့်ကြ၏။ အတန်ကြာအောင် စောင့်နေ သော်လည်း မီးစုန်းများကိုမြင်ရပြီး ပင်လယ်လှိုင်းရိုက်သံများ သာ ကြားနေရသည် ။ အလွန် စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် မူလနေရာသို့ ပြန်လာကြ၏။

တစ်ယောက်က စိတ်ပျက်စွာ ညည်းလေသည် ။ "ငါတို့ တော့ သေရတော့မှာ ပဲ"

ပျန်စတန်က အားပေးသည် ။ "ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းမသေနိုင်သေးဘူး၊ လူလိမ္မာတွေသာ စောစောသေကြတာပါ"

ကနေဒီသည် ညာဘက်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျှောပြီး လာခဲ့သည် ။ သူတစ်သက်တာတွင် ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါမှ ဒုက္ခမရောက်ဖူးခဲ့ပေ။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက်တော့ မလျှော့။ ဖိနပ်များကို စွန့်ပစ် သော်လည်း မီးအိမ်ကို မဖြစ်မနေသယ်ယူလာ၏။ သူနှင့် သူသင်္ဘောသားများ အတွက် အချက်ပြ အဖြစ် အသုံးပြုရန်ဖြစ်သည် ။ ရေထဲတွင် နာရီပေါင်းများ စွာနေရသဖြင့် အလွန်အေးစက်နေပေပြီ။

ကနေဒီသည် ဒီရေစီးဖြင့် ဆော်လမွန်ကျွန်းများ အကြားတွင် မျောနေခဲ့၏။ အနောက်ဘက်ရှိ ဂီဇီကျွန်းကို ဖြတ်လာခဲ့၏။ တစ်ဖန် မြောက်ဘက်နှင့်အရှေ့ဘက်သို့ မျော လာပြီး ကော်လွန်ဘန်ဂရာ

ကျွန်းကို ဖြတ်ခဲ့ပြန်၏။ ထို့နောက် တောင်ဘက်သို့ မျောလာပြန်၏။ နံနက် (၆) နာရီခန့်တွင် သူ မနေ့ညက ရှိနေခဲ့သော ဂီဇီကျွန်းပေါ်မှ မီးရောင်များ မြင်ရသည့်နေရာကို ပြန်ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် သူလူများ ရှိသည့် ကျွန်းကို ပြန်လာခဲ့သည် ။ သူ့ကိုယ်လုံးမှာ အေးစက်နေသဖြင့် လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်နွေးကွေးလေးလံနေ၏။ ကျွန်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သည် နှင့် ပက်လန်လန်ကျ သွားသည် ။ သူလူများ ရောက်လာချိန်တွင် သူ့မှာ အန်နေပေပြီ။ "ရို့(စ်)ဒီည မင်းကြိုးစားပါ"ဟု ပြောပြီး သတိမေ့သွားတော့၏။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရို့(စ်)သည် ဘီကျွန်းသို့ရေကူးသွားခဲ့သည် ။ အချက်ပေးရန် ပစ္စတိုသေနတ် ကိုလည်း ယူသွားသည် ။ တစ်ညလုံး ဖာဂူဆန်လမ်းကြောင်းကို စောင့်ကြည့်ခဲ့သော်လည်း ဖြတ်သန်းသွားသော သင်္ဘောဟူ၍ တစ်စီးမှ မတွေ့ရပေ။

ရို့(စ်) ပြန် လာပြီးနောက် ကနေဒီသည် အရှေ့တောင်ဘက်ရှိကျွန်းကို ရွှေ့ပြောင်းရန် စီစဉ် ရတော့သည် ။ ထိုနေရာတွင် အုန်းပင်များ ပေါများ ၏။ ဖာဂူဆန်လမ်းကြောင်းနှင့်လည်း ပိုနီးလှသည် ။ မက်ဟွန်း၏ အသက်ကယ်အင်္ကျီကို ကြိုးချည်ပြီး ကြိုးစကို သွားဖြင့်ကိုက်၍ ကနေဒီ ရေကူးလေ သည် ။ ကျန်လူကိုးယောက်က ကျွန်းပျဉ်ကိုတွယ်ပြီး ကူးကြ၏။ ကျွန်းကိုရောက်အောင် သုံးနာရီ ကူးကြ၏။

ရေ တ ဝ် သား များ မှာ ရေအလွန်ငတ်နေသဖြင့် ကြွေကျနေသောအုန်းသီးများကို ခွဲ၍ အငမ်းမရ သောက်ကြ၏။ ကနေဒီနှင့် မက်ဟွန်းကို အရင်သောက်ခိုင်း၏။ ထို့နောက် ကျန်လူများ မှုတပြီး သောက်ကြ၏။ ထိုညက မိုးရွာသဖြင့် တစ်ယောက်က

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ အောက်သို့သွားပြီး သစ်ရွက်ပေါ်တွင် တင်နေသည့် ရေစက်များကို လျှာဖြင့်လျက်ရန် အကြံပေး၏။ နံနက်လင်းသော အခါ သစ်ရွက်များ ပေါ်တွင် မိုးရေစက်များ တွေ့ရသည် ။ ထိုကျွန်းကို ငှက်ကျွန်းဟု အမည်ပေးလိုက် ကြ၏။

စတုတ္ထနေ့သို့ ရောက်လာ၏။ သင်္ဘောသားများ စိတ်ဓာတ်ကျနေ၏။ မက်ပွီးတွင် စိတ်ပုတီး တစ်ကုံးရှိ၏။ ဂျန်စတန်က သူ့ကိုပြောသည် ။ "မက်ပွီး မင်းရဲ့ စိတ်ပုတီးဟာ ငါတို့ ကို မကယ်နိုင် တော့ဘူးလားကွာ" မက်ပွီးက တည်ငြိမ်စွာပြန်ပြောလေသည် ။ "ငါတို့ ကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက် မှာ ပါ"

ကနေဒါသည် စိတ်မပျက်ပေ။ ရိုး(စ်)အား အရှေ့တောင်ဘက်ရှိ နော်ရူးကျွန်းသို့ ရေကူးသွားရန် အဖော်ခေါ်သည် ။ သူတို့ အားလုံးမှာ အလွန်အင်အားလျော့နည်းနေကြသည် ။ ထိုကျွန်းသို့ ရောက် အောင် တစ်နာရီကြာရေကူးကြရ၏။

သူတို့ သည် ကျွန်းကို ခက်ခဲစွာဖြတ်သန်း၍ ဖာဂူဆန်လမ်းကြောင်းရှိသောဘက်သို့ လာခဲ့ကြ ၏။ ကမ်းခြေတွင် ဂျပန်များ ထားထားခဲ့သောသကြားလုံးနှင့် ဘီစကွတ်ခြောက် တစ်သေတ္တာ၊ ရေတစ်စည်နှင့် တစ်ယောက်စီး ကနူးလှေတစ်စီးကို တွေ့ကြသည် ။ သူတို့ သည် ထိုအစားအစာများကို မဝံ့မရဲ စားသောက်ကြ၏။ မှောင်လာသည် နှင့် ကနေဒါသည် ရေဘူးတစ်ဘူး ယူပြီး လှေဖြင့် ဖာဂူဆန်လမ်းကြောင်းသို့ထွက်လာခဲ့ပြန်သည် ။ သို့သော် ဖြတ်သွားသော သင်္ဘောတစ်စီးမှ မတွေ့ရ ပေ။ ထို့နောက် ငှက်ကျွန်းသို့ပြန် လာပြီး ရေနှင့်မုန့်များကို မျှတစားသောက်ခဲ့ကြသည် ။

အရုဏ်မတက်ခင် ကနေဒါသည် ရော့(စ်)ဆီသို့ ကနူးလှေကိုလှော်ပြီး

ပြန်လာခဲ့၏။ လေပြင်းစွာတိုက်သဖြင့် လှေမှောက်သွားသည် ။
ထိုအချိန်တွင် ကျွန်းသားအချို့ လှေဖြင့်ရောက် လာပြီး
ကနေဒီအားကယ်ဆယ်သည် ။ သူ့အား နော်ရူးကျွန်းသို့ ခေါ်သွား၏။
သူ့အားဝှက်ထားသော လူနှစ်ယောက်စီး ကနူးလှေကိုပြသည် ။
ကနေဒီသည် အုန်းသီးတစ်လုံးကိုကောက်၍ ညီညာချောမွတ် သော
မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အိတ်ဆောင်စားဖြင့် ရေးလေသည် ။
"လူတစ်ဆယ့်တစ်ယောက် အသက်ရှင်နေရာကို တိုင်းရင်းသားသိသည်
။ နော်ရူးကျွန်း၊ ကနေဒီ" ထို့နောက် တိုင်းရင်းသားအား "ရင်ဒိုဘာ
ရင်ဒိုဘာ"ဟု ပြောလိုက်၏။ ရင်ဒိုဘာကျွန်းတွင်
အမေရိကန်တော်ဝီတိုသင်္ဘောများ ရှိလေသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။
တိုင်းရင်းသားသည် သူဆိုလိုသည် ကို နားလည်သွားသည် ။
အုန်းသီးကိုယူပြီး ချက်ချင်းလှေလှော် ထွက်သွားလေတော့သည် ။

ရော့(စ်)နှင့်ကနေဒီတို့ သည် ကျွန်းပေါ်တွင်
တစ်နေ့လုံးစောင့်နေကြ၏။ မှောင်စပျိုးချိန်တွင် ကနေဒီက ရော့(စ်)အား
နှစ်ယောက်စီးကနူးလှေဖြင့် ဖာဂူဆန်လမ်းကြောင်းသို့
လှော်သွားရန်ပြောရာ ပထမတွင် ရော့(စ်)က ငြင်း၏။ ကနေဒီက
မရမကခေါ်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကနူးလှေဖြင့် ထွက်လာကြ၏။
ဖာဂူဆန်လမ်းကြောင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ
လေပြင်းတိုက်လာသည် ။ လှေသည် လှိုင်းပေါ်သို့ ခြောက်ပေအထိ
မြင့်တက်သွား၏။ နောက်ဆုံးတွင် လှေမှောက်သွားတော့ သည် ။ သူတို့
လှေကို တွယ်ထားကြရ၏။ ကနေဒီက ဦးပိုင်းတွင် ဖြစ်ပြီး ရော့(စ်)က
ပဲ့ပိုင်းတွင် ရှိနေ ၏။ ဒီရေဖြင့် ကနူးလှေကိုတွယ်ရင်း ပင်လယ်သို့
မျောသွား၏။ ရေကိုဆန်၍ ကနူးလှေကို ကျွန်းဆီသို့ရောက်အောင်
လုပ်ကြရ၏။ ထိုသို့ဖြင့် နှစ်နာရီခန့်ကြာသွားရပြန်သည် ။

ရာ သီ ဥ တု မှာ ပိုကြမ်းလာ၏။ မိုးရွာလာသည် ။ ရှေ့ကို ဆယ်ပေထက် ပိုပြီးမမြင်ရတော့ပေ။ ကနေဒီက အော်ပြော၏။ "မင်းကိုခေါ်လာမိတဲ့ အတွက် ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘာနေး" ရော့(စ်)က ပြန်အော်ပြောသည် ။ "ဒီလိုအချိန် ကျွန်တော်ရှိဖို့ လိုပါတယ်လေ"

သူတို့ ရှေ့တွင် တလိမ့်လိမ့်သွားနေသော အဖြူရောင်လှိုင်းခေါင်းများကိုသာ မြင်ရ၏။ ကျောက်တန်းနှင့် လှိုင်းရိုက်သံကိုကြားရသည် မှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည် ။ သူတို့ သည် ကနူးလှေကို တွယ်ထားရုံမှ အပ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် ကနေဒီ နောက်သို့ လန်ကျသွားသည် ။ နားများ အူပြီး မျက်စိများ ပြာသွား၏။ သူ့ကိုယ်သူ သေတော့မည်ဟု ထင်လိုက် သည် ။ ကံအားလျော်စွာပင် ကျောက်ဆောင်နှင့် မတိုက်မိဘဲ ဝဲထဲတွင် မျောနေရာမှ ရုတ်တရက် သူ့ခြေထောက်ဖြင့် ကျောက်တန်းကိုစမ်းမိသွား၏။ သူအော်လိုက်၏။ "ဘာနေး" ပြန်ထူးသံ မကြားရပေ။ ဘာနေးအား သူအတင်း ပင်လယ်ထဲသို့ခေါ်လာခဲ့ပုံကိုပြန်တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၏။ သူထပ်ခေါ်မိပြန်၏။ "ဘာနေး" ရော့(စ်)ထံမှ ပြန်ထူးသံထွက်ပေါ်လာ၏။ သူလည်း ကျောက်တန်းပေါ်ရောက်နေချေပြီ။ ညာလက်မောင်းနှင့် ပခုံးမှာ ဒဏ်ရာရနေ၏။ သူ့ခြေထောက်မှ ယခင်ဒဏ်ရာမှာ အလွန်ဆိုးဝါးနေ၏။

ကမ်းခြေသို့ရောက်အောင် ကြိုးစားတက်ခဲ့ကြသည် ။ ထို့နောက် သောင်ပြင်ပေါ်တွင် လဲကျပြီး အိပ်ပျော်သွားကြ၏။ ဆူညံသံများကြောင့် သူတို့ နိုးလာကြပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သောအခါ သန်မာ ထွားကျိုင်းသော တိုင်းရင်းသားလေးယောက်ကို တွေ့ကြရ၏။

အလွန်အဆင့်မြင့်သော

"ခင်ဗျား နော်ရူးကျွန်းပေါ် ရောက်နေတဲ့ အကြောင်းကို အခုပဲသိရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အခု နယူးဂျီယိုဂီယာကျွန်းကို နယူးဇီလန် ကြည်းတပ်ဖွဲ့ကိုတင်ပြီး ကင်းလှည့်ထွက်ရပါမယ်။ ဤတိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ အတူ ကျွန်ုပ်ဆီကို လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်။ ဒီအချိန်အတွင်းမှာ ရင်ခွံမှာ ရှိတဲ့ ခင်ဗျားအရာရှိတွေဆီကို ရေဒီယိုစက်နဲ့ အကြောင်းကြားပါမယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ခင်ဗျားတို့ ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ စီစဉ်ပါလိမ့်မယ်"

ကနေဒါသည် တိုင်းရင်းသားများကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။
 တိုင်းရင်းသားများ သူတို့ အား ကနူးလှေများဖြင့်
 ငှက်ကျွန်းသို့လှော်ပို့ကြသည်။ ။ ကျန်လူများအား သတင်းကောင်း
 ပြောရန်ဖြစ်သည်။ ။ တိုင်းရင်းသားများသည်
 မက်ဟွန်းနှင့်ရှော့(စ်)အတွက် တစ်ဖက်ရပ်တဲတစ်လုံး ထိုးပေးကြသည်
 ။ သူ့ဒဏ်ရာများမှာ ပုပ်သိုးပြီး အနံ့ဆိုးများ ထွက်နေလေပြီ။ ရှော့(စ်)၏
 လက်မောင်းမှာ ပေါင်လုံးလောက် ရောင်ကိုင်းနေ၏။ ကနေဒီအား
 ကနူးလှေဝမ်းအတွင်း အထိုင် ခိုင်းပြီး အပေါ်မှ အုန်းလက်များ
 ဖုံးအုပ်ထား၏။ ဂျပန်လေယာဉ်များ မမြင်စေရန်ဖြစ်သည်။ ။ ထို့နောက်
 နယူးဂျီယိုဂီယာကျွန်းသို့ ထွက်လာကြသည်။ ။ လျူတင်းနှင့်ဝင်းကုတ်က
 သူတို့ အား ရေစပ်အထိ ဆင်းကြိုသည်။ ။ "နေကောင်းရဲ့ လား၊
 ကျွန်တော် လျူတင်းနှင့်ဝင်းကုတ်ပါ"

ကနေဒီကပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ "ဟယ်လို ကျွန်တော်ကနေဒီပါ"

ဝင်းကုတ်က ဖိတ်ခေါ်သည်။ "ကဲ ... ကျွန်တော်နဲ့ အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရအောင် အပေါ်တက်ခဲ့ပါ"

ထိုညတွင် ကနေဒီသည် တော်ပီတိုသင်္ဘောဌာနချုပ်နှင့် ရေဒီယိုစကားပြောစက်ဖြင့် ဆက်သွယ်ချိန်းဆိုထားသောနေရာတွင် စောင့်နေခဲ့သည်။ သူသည် ကနူးလှေထဲတွင် ထိုင်နေ၏။ ည (၁၁:၂၀)တွင် လဝင်သွား၏။ မကြာခင် အချက်ပေးသော သေနတ်သံ လေးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူကလည်း သေနတ်လေးချက် ပြန်ဖောက်လိုက်၏။

အသံတစ်သံပေါ်လာ၏။ "ဟေး ... ဂျက်"

ကနေဒီက ပြန်ဖြေသည်။ "ခင်ဗျား ဘယ်ငရဲပြည်ကိုသွားနေသလဲ"

ကမ်းခြေသို့ လှေတစ်စီး ကပ်လာ၏။ ကနေဒီသည် လှေပေါ်သို့ခုန်တက်ပြီး ပါလာသူများကို ဖက်လိုက်၏။

ငှက်ကျွန်းပေါ်မှ ရေတပ်သားများကို လှေဖြင့်တင်ပြီး ရေတပ်အခြေခံဌာနချုပ်သို့ ထွက်လာကြ၏။ ဘရန်ဒီသောက်ရသဖြင့် ရေတပ်သားများ အင်အားပြန်ပြည့်လာကြတော့သည်။ ရေတပ် အခြေခံစခန်းသို့ အပြန်ခရီးတွင် သူတို့ သည် ဘုရားသခင်ကို ချီးကျူးသည့် သီချင်းများကို သံပြိုင် သီဆိုလာကြလေသတည်း။

"SURVIVAL" By John Hersey

R.D. 1961.Feb.
